

Podkreślić jednakże należy, że same ustalenia planu, określające minimalne powierzchnie oraz szerokości frontów działek są co do zasady słuszne, porządkując relacje przestrzenne w ramach danych terenów, jednakże mogą dotyczyć wyłącznie „podziałów” nieruchomości, nie zaś „scaleń i podziału nieruchomości”.

Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w sentencji.

Niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z powodu niezgodności z prawem w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego.

Wojewoda Wielkopolski
(-) Piotr Florek

4083

ROZSTRZYGNIECIE NADZORCZE WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO NR KN.I-5.4131-1-257/11

z dnia 2 sierpnia 2011 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.)

orzekam

nieważność uchwały Nr XI/92/2011 Rady Miasta Gniezna z dnia 22 czerwca 2011 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Osiedla Kokoszki w Gnieźnie – Część A - ze względu na istotne naruszenie prawa.

UZASADNIENIE

W dniu 22 czerwca 2011 roku Rada Miasta Gniezna uchwałą Nr XI/92/2011 podjęła uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Osiedla Kokoszki w Gnieźnie – Część A.

Uchwała została doręczona Wojewodzie Wielkopolskiemu wraz z dokumentacją planistyczną dnia 4 lipca 2011 roku.

Uchwałę podjęto na podstawie przepisu art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy z 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) w związku z przepisem art. 20 ust. 1 ustawy z 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 z późn. zm.).

Organ nadzoru dokonując badania zgodności z prawem uchwały stwierdził, co następuje:

Na podstawie art. 17 pkt 14 ustawy z 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 z późn. zm.) wójt, burmistrz albo prezydent miasta po podjęciu przez radę gminy uchwały o przystąpieniu do spo-

ządzania planu miejscowego przedstawia radzie gminy projekt planu miejscowego wraz z listą nieuwzględnionych uwag wniesionych do projektu planu.

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, iż w niniejszej sprawie nastąpiło naruszenie wyżej przytoczonego przepisu, w związku z nieprzekazaniem Radzie Miasta Gniezna wszystkich uwag nieuwzględnionych przez Prezydenta Gniezna, a wniesionych do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego podczas drugiego wyłożenia projektu planu do publicznego wglądu.

W rozstrzygnięciu dotyczącym sposobu rozpatrzenia uwag wniesionych w trakcie drugiego wyłożenia projektu miejscowego planu do publicznego wglądu, Prezydent Gniezna nie uwzględnił m. in. uwagi Państwa Śledzińskich dotyczącej działki nr 25/8 ark. 110 wyjaśniając, że „część działki objętej opracowaniem planu przeznaczona jest w planie pod teren zieleni parku ekologicznego ZPE1, zgodnie z wytycznymi studium (...), a zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy (...) projekt planu zagospodarowania przestrzennego musi być z nim zgodny. Pozostała część działki leży poza obszarem opracowania planu”. Z powyższego wynika, że uwaga w części dotyczy terenu znajdującego się poza granicami opracowania planu – i w tej części jest bezprzedmiotowa, natomiast w części dotyczy terenu objętego opracowaniem planu – i w tym zakresie powinna zostać przekazana Radzie Miasta Gniezna.

Zgodnie natomiast z treścią art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w planie miejscowym określa się obowiązkowo parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, w tym linie zabudowy, gabaryty obiektów i wskaźniki intensywno-

ności zabudowy. Przepis ten znajduje uszczegółowienie w § 4 pkt 6 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587, zwanego dalej rozporządzeniem), na mocy którego ustalenia dotyczące parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu powinny zawierać w szczególności określenie linii zabudowy, wielkości powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki lub terenu, w tym udziału powierzchni biologicznie czynnej, a także gabarytów i wysokości projektowanej zabudowy oraz geometrii dachu.

W omawianym planie stwierdzono naruszenie powyższych przepisów w odniesieniu do terenów oznaczonych na rysunku planu symbolami ZPE1, ZPE3.

W § 34 ust. 1 pkt 2 lit. b uchwały ustala się, że „dla terenów zieleni parku ekologicznego, oznaczonego symbolami ZPE1, ZPE2, ZPE3 dopuszcza się przeznaczenie uzupełniające: usługi związane z ogrodnictwem”. Natomiast dalej w § 34 ust. 2 pkt 2 na terenach ZPE1, ZPE2, ZPE2 dopuszcza się „rozbudowę, przebudowę (...) oraz nadbudowę istniejących w dniu uchwalenia planu budynków mieszkalnych (...)”, przy czym parametry zabudowy określono tylko dla terenów ZPE2. Wprawdzie z mapy nie wynika, aby na terenach ZPE1 lub ZPE3 zlokalizowany był budynek mieszkalny, nie mniej jednak do opracowania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wykorzystano nieaktualizowane mapy, datowane na 2005 r. Ponadto dopuszczenie na terenach ZPE1 i ZPE3 usług związanych z ogrodnictwem może powodować konieczność zrealizowania na tych terenach obiektów kubaturowych niezbędnych do prowadzenia działalności, dla których nie ustalono parametrów zabudowy. Nadto wrysowana w załączniku graficznym nieprzekraczalna linia zabudowy na terenie ZPE2 w sposób niejednoznaczny określa granice, w których można realizować inwestycje.

Zgodnie z treścią przepisu art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym „organ, który wydał decyzję o warunkach zabudowy albo decyzję o ustaleniu lokalizacji celu publicznego, stwierdza jej wygaśnięcie, jeżeli: dla tego terenu uchwalono plan miejscowy, którego ustalenia są inne niż w wydanej decyzji”.

Natomiast w § 34 ust. 2 pkt 2 dopuszcza się „budowę nowych budynków mieszkalnych, na podstawie ważnej w dniu uchwalenia planu decyzji o warunkach zabudowy – na zasadach określonych w paragrafie 28 ust. 3”. Przywołane wyżej zapisy miejscowego planu są niezgodne z art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Jeżeli bowiem wolą władz gminy było utrzymanie w mocy ustaleń wynikających z decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu wydanych dla terenów, dla których w planie ustalono przeznaczenie oznaczone symbolem ZPE1, ZPE2 i

ZPE3, należało wówczas odpowiednio zmienić ustalenia planu. Wskazują ponadto, że niezrozumiałym jest odwołanie się w § 34 ust. 2 planu do zapisów § 28 ust. 3, którego ustalenia dotyczą terenu oznaczonego symbolem U11 i odnoszą się do kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu poprzez lokalizację obiektów małej architektury, podwyższenie walorów krajobrazowych, lokalizację sieci infrastruktury technicznej.

Stosownie do zapisów § 8 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, na rysunku planu stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie projektu rysunku planu miejscowego z projektem tekstu planu miejscowego.

W odniesieniu do przedmiotowego planu stwierdzono naruszenie powyższego przepisu odnośnie zapisu § 25 ust. 4 pkt 3, w którym ustala się na terenie oznaczonym symbolem U6 realizację pasa zieleni ochronnej wzdłuż linii rozgraniczającej teren oznaczony na rysunku planu symbolem MN4. Na terenie U6 wyznaczono tereny pasa zieleni ochronnej, biegnący wzdłuż linii rozgraniczającej terenów znajdujących się poza granicami opracowania planu, a nie terenów MN4.

W § 41 ust. 2 pkt 3 omawianego planu miejscowego ustalono, że dla terenów oznaczonych symbolem 2 KD-Z „obowiązuje wydzielona ścieżka przeznaczona dla ruchu rowerów oraz jazdy na wrotkach lub rolkach”, przy czym na rysunku planu ścieżka ta nie została wyznaczona.

W § 36 przedmiotowego planu miejscowego Rady Miasta Gniezna tereny oznaczone symbolem WS1, WS2 określa się jako wody powierzchniowe, natomiast na rysunku planu w wyjaśnieniach oznaczonych tereny WS definiuje się jako wody śródlądowe.

Zgodnie z § 4 pkt 1 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego ustalenia dotyczące przeznaczenia terenów powinny zawierać określenie przeznaczenia poszczególnych terenów lub zasad ich zagospodarowania, a także symbol literowy i numer wyróżniający go spośród innych terenów. Podstawowe barwne oznaczenia graficzne i literowe dotyczące przeznaczenia terenów, które należy stosować na projekcie planu miejscowego zostały określone w załączniku 1 do ww. rozporządzenia. W związku z powyższym wskazuje się, iż niezrozumiałym jest zastosowanie szczegółowych „kategorii przeznaczenia terenu” określonych w § 4 omawianej uchwały, wśród których poszczególne kategorie powtarzają się np. sprzedaż detaliczna paliw i stacja paliw.

Równocześnie wskazuje się, że droga oznaczona w omawianym planie symbolem 2 KD-Z określona została jako ulica zbiorcza. Natomiast normatywy określone w rozporządzeniu z dnia 2 marca 1999 roku w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie

(Dz.U. Nr 43, poz. 430 z późn. zm.) przyjęte dla kategorii dróg zbiorczych wynoszą w liniach rozgraniczających 20 m. Na przyjętym planie szerokość drogi 2 KD-Z w liniach rozgraniczających wynosi zaś od 5 m do 10 m. Dalsze ustalenia planu nakazują wprowadzenie na terenie 2 KD-Z obustronnych chodników, szpalerów drzew, wydzielenie ścieżki rowerowej – przy zaplanowanej szerokości drogi wykonanie tych elementów – przy danej w planie szerokości w liniach rozgraniczających - jest niemożliwe do zrealizowania. Z rysunku planu można jednak wnioskować, że teren 2 KD-Z stanowi poszerzenie znajdującej się poza granicami planu ul. Kościuszki.

Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w sentencji.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga za moim pośrednictwem do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

Wojewoda Wielkopolski
(-) Piotr Florek

4084

ROZSTRZYGNIECIE NADZORCZE WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO NR KN.KO – 2.4131-1- 272/11

z dnia 22 sierpnia 2011 r.

Na podstawie art. 91 ust.1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz.1591 ze zm.)

orzekam

nieważność § 5 ust. 2 uchwały Nr X/104/11 Rady Gminy Kramsk z dnia 18 lipca 2011 r. w sprawie określenia rodzajów świadczeń przyznawanych w ramach pomocy zdrowotnej dla nauczycieli oraz warunków i sposobu ich przyznawania - ze względu na istotne naruszenie prawa.

UZASADNIENIE

Uchwałę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) oraz art. 72 ust. 1 w związku z art. 91 d pkt 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674 ze zm.).

Uchwała Rady Gminy Kramsk Nr X/104/11 z dnia 18 lipca 2011 roku została doręczona Wojewodzie Wielkopolskiemu dnia 25 lipca 2011 r.

Dokonując oceny zgodności z prawem uchwały – organ nadzoru stwierdził, co następuje:

Na sesji w dniu 18 lipca 2011 r. Rada Gminy Kramsk podjęła uchwałę w sprawie określenia rodzajów świadczeń przyznawanych w ramach pomocy zdrowotnej dla nauczycieli oraz warunków i sposobu ich przyznawania.

W § 5 ust. 2 uchwały Rada uchwaliła, że „z inicjatywą w sprawie przyznania zasiłku mogą wystąpić również przełożeni nauczyciela i rady pedagogiczne”.

W ocenie organu nadzoru powyższa regulacja, zawarta w § 5 ust. 2 uchwały, istotnie narusza delegację zawartą w art. 72 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674 ze zm.).

Rozszerzenie kręgu podmiotów ponad osobę nauczyciela, bez określenia, iż potrzebna jest jego zgoda na wystąpienie z takim wnioskiem, nie znajduje umocowania w art. 72 ust. 1 ustawy - Karta Nauczyciela. W tym kontekście upoważnienie dla przełożonego nauczyciela i rady pedagogicznej - bez określenia, iż wymagana jest zgoda nauczyciela, stanowi nieprzewidziane przepisami prawa rozszerzenie kręgu podmiotów uprawnionych do złożenia wniosku.

Ponadto zapis uchwały stanowiący o kompetencji rady pedagogicznej do wystąpienia z inicjatywą w sprawie przyznania nauczycielowi zasiłku - pomocy zdrowotnej, należy rozpatrzyć w innej jeszcze, poza kwestią zgody nauczyciela, kategorii. Rada pedagogiczna jest, w myśl art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572 ze zm.) kolegialnym organem szkoły. Kompetencje rady pedagogicznej wymienione są enumeratywnie w art. 41 i 42 ustawy o systemie oświaty, przy czym w zamkniętym katalogu kompetencji rady pedagogicznej nie znajduje się uprawnienie do wystąpienia z inicjatywą w sprawie przyznania pomocy zdrowotnej, a co za tym idzie taki zapis w uchwale stanowi nieuprawnione rozszerzenie ustawowych kompetencji rady. Powyższe stanowisko organu nadzoru znajduje potwierdzenie w prawomocnym wyroku WSA w Łodzi z dnia 7 listopada 2007 r. sygn. akt III SA/Łd 601/07.

Niezależnie od powyższego organ nadzoru zwraca uwagę na bezprzedmiotowość zapisu § 3 ust. 3 w zakresie wyrazów „po zasięgnięciu opinii, o której mowa w § 5”, albowiem w treści niniejszej